

A portrait of a middle-aged man with grey hair, wearing a green traditional Thai shirt. He is standing in front of a wooden cabinet displaying two ornate, colorful puppets (Nang Yai) with gold headdresses and traditional clothing. The background is dark and filled with various traditional Thai artifacts.

**นายนิเวศ
แววสมณะ**

อายุ 46 ปี

**Mr. Nivet
Waevsamana**
Age 46

งานหัตถกรรม **หุ่นกระบอกไทย**

The Master Craftsmen
Traditional Thai puppet

“หุ่นกระบอกไทย” ถือเป็นงาน
ศิลปหัตถกรรมไทยที่มีมาแต่โบราณ
เป็นงานที่ไดรรวมศาสตร์ความเป็น
ช่างหลากหลายแขนง เช่น งานลงรัก
ปิดทอง งานแกะสลักไม้ งานกระดาษ
งานประดับกระจกสีหรืออัญมณี
พลอย การเขียนลายใบหน้า การปั้น
การขึ้นโครงหุ่น การตัดเย็บชุดเครื่อง
แต่งกาย งานปัก การเชิดหุ่น เป็นต้น
การสร้างสรรหุ่นกระบอกไทย ประกอบ
ด้วยความงดงามทั้งรูปร่างหน้า เสื้อผ้า
อาภรณ์เครื่องแต่งการของตัวหุ่น
และความอ่อนช้อย งดงามใน
ลักษณะท่าทางเมื่อนำขึ้นเชิด ทำให้
หุ่นกระบอกไทยมีชื่อเสียงอย่าง
กว้างขวาง จนกลายเป็นมรดกทาง
วัฒนธรรมที่สำคัญ และควรอนุรักษ์
ไว้มิให้เลือนหาย

การอนุรักษ์ สืบสานภูมิปัญญา

จุดเริ่มต้นการสืบสานภูมิปัญญาหุ่นกระบอกของนายนิเวศ แวสมณะ เริ่มจากการมีความคิดที่อยากจะมีธุรกิจเป็นของตัวเอง จึงเริ่มมองหาสินค้าที่จะนำมาขาย กระทั่งได้มาเจอกับหุ่นกระบอก นายนิเวศจึงไปติดต่อช่างทำหุ่นกระบอก เพื่อจะขอเป็นพ่อค้าคนกลางในการซื้อ-ขายหุ่นกระบอก แต่ไม่มีช่างหุ่นกระบอกคนไหนสนใจที่จะร่วมด้วย ดังนั้นนายนิเวศจึงขอเข้าไปเรียนทำหุ่นกระบอก แต่ก็ไม่มีใครสอนให้ ด้วยความอยากไ้รู้เรื่องของงานหุ่นกระบอกจริง ๆ นายนิเวศจึงตัดสินใจเริ่มศึกษาเรื่องราวของหุ่นกระบอกจากตำราต่าง ๆ และศึกษารูปร่างและองค์ประกอบของหุ่นกระบอกตามพิพิธภัณฑ์ และเนื่องจากตนเองนั้นมีความสามารถของการเย็บปัก ถัก ร้อย จึงเริ่มฝึกฝนการทำหุ่นกระบอกด้วยตนเอง โดยใช้เวลาหลังเลิกงานฝึกทำอยู่ประมาณ 3 เดือน ได้หุ่นกระบอกมาประมาณ 6 - 7 ตัว นับเป็นจุดเริ่มต้นของงานทำหุ่นกระบอกที่สำเร็จเป็นหุ่นกระบอก และสร้างความภูมิใจมากทีเดียว

เมื่อทำหุ่นกระบอกได้แล้วจึงเริ่มหาวิธีที่จะนำไปขาย จึงสร้างเว็บไซต์ขึ้นมาโดยใช้ชื่อว่า “ตุ๊กกะตุ่น.com” เพื่อต้องการจะนำหุ่นกระบอกลงขายในเว็บไซต์ของตนเอง มีการพัฒนาหน้าเว็บไซต์ไปเรื่อยจนกลายเป็น “บ้านตุ๊กกะตุ่น หุ่นกระบอกไทย” และทำให้มีผู้คนหันมาสนใจงานหุ่นกระบอกไทย จนเป็นที่รู้จักมากขึ้น

นายนิเวศ ยังคงทำงานหลักในอาชีพการเป็นครีเอทีฟ และใช้เวลาว่างหลังเลิกงานทำหุ่นกระบอกขาย กระทั่งตัดสินใจลาออกจากราชการ เพื่อจะหันมาทำหุ่นกระบอกอย่างเต็มตัว และได้พัฒนาการทำหุ่นกระบอก ในด้านของการผลิต โดยหาวิธีที่สามารถจะผลิตหุ่นกระบอกได้อย่างรวดเร็ว และพัฒนาตัวหุ่นให้มีความ สวยงามมากขึ้น เมื่อหุ่นกระบอกของนายนิเวศเริ่มมีชื่อเสียงมากขึ้น คนที่มาซื้อหุ่นกระบอกของนายนิเวศ อยากให้สอนการเชิดด้วย แต่ด้วยความที่นายนิเวศยังไม่มีความรู้ในด้านนี้ยังสอนการเชิดไม่ได้

หลังจากนั้นนายนิเวศจึงขอฝากตัวเข้าไปเป็นลูกศิษย์ของ ครูชื่น สกุลแก้ว เพื่อเรียนรู้การเชิด หุ่นกระบอก ครูชื่นได้ทำหน้าที่เป็นครูผู้ถ่ายทอดวิชาให้กับนายนิเวศโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น นายนิเวศใช้ทั้งความตั้งใจ และความทุ่มเทฝึกฝน จนสามารถเชิดหุ่นกระบอกได้ และนำหุ่นกระบอก ออกเชิดครั้งแรกในงานเทศกาล Thai Festival จัดขึ้นโดยกระทรวงวัฒนธรรม จึงนับเป็นเส้นทาง ของการสืบทอดงานหุ่นกระบอกไทย ทั้งการทำหุ่น และการเชิดหุ่น นับมาจนถึงปัจจุบันนี้เป็นเวลากว่า 21 ปีแล้ว

ภูมิปัญญาที่สะท้อนทักษะฝีมือเชิงช่าง

หุ่นกระบอกที่ใครหลาย ๆ คนมองว่าเป็นสิ่งที่ล้าสมัย และไม่ได้รับความนิยม แต่นายนิเวศสามารถพลิกฟื้น นำหุ่นกระบอกกลับมาทำให้มีชีวิตได้อีกครั้ง ด้วยการอนุรักษ์สิ่งที่เป็จารีตดั้งเดิมของไทยแต่โบราณเอาไว้ แต่ด้วยยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป ฉะนั้นแล้วการอนุรักษ์จำเป็นที่จะต้องควบคู่ไปกับการพัฒนา นายนิเวศจึงหาวิธีทำให้หุ่นกระบอกซึ่งมีความโบราณดั้งเดิม สามารถกลับมาโลดแล่นในสังคมปัจจุบันได้ สิ่งหนึ่งที่นายนิเวศทำให้หุ่นกระบอกที่กำลังจะสูญหายไปกลับมาเป็นที่รู้จักได้อีกคือการให้ความรักกับผลงาน

งานหุ่นกระบอกไทยของนายนิเวศได้รับแรงบันดาลใจมาจากศิลปินหลากหลายท่าน และได้นำมาพัฒนาสร้างเอกลักษณ์ให้หุ่นกระบอกของตนเองมีความแตกต่างกับหุ่นกระบอกทั่ว ๆ ไป ทั้งความประณีต การปรับเปลี่ยนวัสดุไปตามกาลเวลาให้เหมาะสม โดยแต่แรกยังคงสร้างสรรค์งานหุ่นกระบอกที่ใช้วัสดุแบบดั้งเดิม คือ การแกะสลักหัวหุ่นจากไม้เนื้ออ่อน เช่น ไม้หนุ่น ไม้ทองหลาง หรือไม้สักและแกะด้านในให้กลวง เพื่อให้หุ่นมีน้ำหนักเบา เชิดแสดงได้สะดวกคล่องมือ แต่ในปัจจุบัน การแกะหัวหุ่นต้องใช้เวลาในการสร้างเป็นเวลานาน จึงเปลี่ยนจากการแกะหัวหุ่นด้วยไม้เนื้ออ่อนมาเป็นการปั้นหัวหุ่นด้วยดินแล้วทำแม่พิมพ์เพื่อหล่อหัวหุ่นด้วยเรซิน ไม่ได้หล่อจากปูนปลาสเตอร์ เนื่องจากปูนจะมีผลต่อความชื้น อายุการใช้งานสั้น และ ยังคงกระวนกระวายการสร้างสรรคหุ่นแบบขั้นตอนดั้งเดิมทุกประการ

การทำลายกระหนะ

การวาดหน้า

หลังจากที่หล่อหัวหุ่นกระบอกแล้ว จะทำการกลึงไม้หรือหล่อยอดเครื่องทรงศีรษะ กระหนะยางรักหรือดินปั้นตามสูตรแต่ละสำนัก ซึ่งลวดลายต่าง ๆ จะเกิดจากการกระหนะลายจากยางรักบนหินสบูที่แกะเป็นลวดลายไทยต่าง ๆ นำมาประกอบบนเครื่องทรงศีรษะ เช่น ชฎา รัตเกล้ายอด รัตเกล้าเปลว กรรเจียกจร เป็นต้น รวมไปถึงเครื่องประดับต่าง ๆ เช่น ทับทรวง ต่างหู ช้องนาง ฯลฯ บางครั้งเครื่องประดับดังกล่าว จะทำการฉลุละแล้วประดับพลอย ซึ่งขึ้นอยู่กับโอกาสและเจ้าของผู้สะสม หลังจากทำการกระหนะลวดลายต่างๆ แล้ว จะรอให้ยางรักหรือดินแห้ง แล้วทำการลงรักปิดทองคำเปลวร้อยเปอร์เซ็นต์ ในปัจจุบันอาจเปลี่ยนยางรักมาเป็นการใช้สีเฟรคหรือสีน้ำมันแทน เนื่องจากหาและใช้ได้ง่าย

สิ่งสำคัญที่สะท้อนถึงทักษะฝีมือของนายนิเวศ คือ การวาดใบหน้าที่ของหุ่น จะต้องวาดเพื่อให้คนดูนั้นเกิดรอยยิ้ม การสร้างลวดลายกนกให้มีความพลิ้วไหว รวมถึงนายนิเวศยังใส่ใจในการทำหุ่นทุกตัว ทั้งหุ่นที่ใช้สำหรับรับเซดและหุ่นที่ทำขึ้นสำหรับนำไปเก็บสะสม หุ่นทุกตัวจะต้องมีความประณีต ความละเอียด และความสวยงาม เมื่อมองดูแล้วทุกคนจะต้องมีความสุข

ความยากในการทำหุ่นแต่ละตัว อยู่ที่ความประณีตและการคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของตัวหุ่นกระบอกที่จะนำเสนอ เพราะหุ่นแต่ละตัวนั้นจะประดิษฐ์ได้ไม่ยาก ใช้วัสดุอุปกรณ์เพียงไม่กี่ชนิด หากแต่ความยากของการทำหุ่นนั้นคือการสร้างสรรค์หุ่นกระบอกให้ออกมาสวยงาม เป็นที่ดูใจของทุกคนนั่นเอง

เอกลักษณ์ผลงานที่โดดเด่น

ผลงานที่โดดเด่นของนายนิเวศ คือ การทำหุ่นกระบอกมโนราห์ ซึ่งเป็นหุ่นที่ไม่มีใครเคยทำมาก่อน ด้วยมีกลไกพิเศษคือสามารถเคลื่อนไหวได้เหมือนคนรำได้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการจับมือขณะรำ เพราะการรำมโนห์รา ต้องใช้ศาสตร์การรำชั้นสูง เหมือนกับรำนาฏศิลป์ ซึ่งการรำมโนห์รา เป็นการรำที่จัดว่ายากและงดงามที่สุดชุดหนึ่งของวงการนาฏศิลป์ไทย

นอกจากนี้ยังมี **หุ่นเจ้าเงาะ** (สังข์ทอง) เนื่องจากนายนิเวศมีการออกแบบหน้าเงาะขึ้นมาใหม่ ภายใต้อัตลักษณ์เดิม หุ่นของนายนิเวศนั้นจะมีความประณีตด้านศาสตร์และศิลป์หลากหลายแขนงตามแบบโบราณดั้งเดิม เช่น การปัก การแกะ ปั่น งานทอง เครื่องประดับ เป็นต้น อีกทั้งใบหน้าของหุ่นจะต้องแสดงเอกลักษณ์ที่ชัดเจนจนเป็นที่จดจำของผู้ที่สะสมหรือผู้ที่มาชมการแสดง

หุ่นแต่ละตัวนอกจากจะมีการอนุรักษ์ตามแบบดั้งเดิมแล้ว นายนิเวศยังมีการคิดสร้างสรรค์หุ่นขึ้นมาใหม่ ในแบบฉบับของตัวเอง เช่น เรื่อง พระเนมิราช เพื่อให้ตรงกลุ่มกับผู้ชมในวัยเด็ก อีกทั้งยังมีการใส่กลไกเพิ่มเข้าไปให้หุ่นกระบอกนั้นสามารถเคลื่อนไหวได้เหมือนคนมากยิ่งขึ้น เช่น ตาสามารถกระพริบ กรอกตาได้ ปากขยับขณะเจรจา มือสามารถหยิบจับสิ่งของได้ ซึ่งหุ่นแต่ละตัวนั้นจะมีความแตกต่างกันออกไปในเรื่องของลักษณะใบหน้ารูปร่างเครื่องประดับเครื่องแต่งการหรือแม้กระทั่งกลไกขณะเชิดแสดง

หุ่นบางตัวยังคงเน้นอัตลักษณ์ความเป็นไทยดั้งเดิม เช่น หุ่นที่ใช้แสดงประกอบวรรณคดีไทย ยังคงอัตลักษณ์สีของตัวละคร เสื้อผ้าและเครื่องประดับต่าง ๆ เนื่องด้วยการแต่งกายจะบ่งบอกฐานะ ยศ และลักษณะตัวละครนั้น ๆ เช่น พระราม ทศกัณท์ เป็นต้น

ปั้นหัวหุ่นด้วยดิน

ปั้นหัวหุ่นด้วยดิน

นำไปหล่อเรซิน

นำไปหล่อเรซิน

การทำรักติลาย

ทำเครื่องประดับศีรษะหุ่น

กรรมวิธีและขั้นตอนการทำ

สร้างหัวหุ่น โดยปั้นหัวหุ่นด้วยดินก่อนที่จะนำมาหล่อเรซิน หรือ หล่อด้วยไฟเบอร์กลาส เพื่อเพิ่มความคงทน และ สะดวกต่อการทำซ้ำกว่าในอดีต โดยนำน้ำยาเรซินผสมกับผงแคลเซียมกวนให้เข้ากัน แล้วเติมตัวเร่งเพียงเล็กน้อยประมาณ 2 - 3 หยด จากนั้นเทน้ำยาเรซินลงในแม่พิมพ์ แล้วกลิ้งให้ทั่วพิมพ์เพื่อให้หน้าหุ่นประกบกันให้สนิท โดยต้องระวังอย่าเทน้ำยาเรซินมาก เพราะจะทำให้หัวหุ่นมีน้ำหนักมากเกินไป เมื่อน้ำยาเรซินแห้งดีแล้วจึงแกะแม่พิมพ์ออก จะได้หัวหุ่นตามที่ต้องการแล้วใช้กระดาษทรายขัดแต่งผิวให้เรียบ ใช้ไม้ไผ่รวกหรือท่อพีวีซีตอค่อหุ่น นำสีน้ำพลาสติกสีขาวทาเคลือบผิวใบหน้าหุ่นบางๆ ประมาณ 7 - 8 ชั้น เมื่อสีแห้ง ใช้กระดาษทรายขัดแต่งใบหน้าหุ่นอีกครั้ง

ทำเครื่องประดับศีรษะหุ่นอันได้แก่ ขฎา รัดเกล้า มงกุฎกษัตริย์ กระบังหน้า ปิ่นจุเหรีจ ตลอดจนหัวช้างหัวม้า ฯลฯ มักประดิษฐ์ด้วยวัสดุมีน้ำหนักเบา ขฎาตัวพระส่วนมากจะแกะชั้นเชิงบาตรติดกับศีรษะหุ่นไปเลย บางหัวก็ทำเป็นขฎามาสวมต่างหาก ส่วนรัดเกล้ามักจะกลึงไม้เนื้อเบาเป็นฐาน รัดเกล้าทั้งอันปลียอดขฎา ยอดรัดเกล้า ยอดมงกุฎกษัตริย์เป็นไม้กลึงทั้งยอด ปิ่นจุเหรีจ กระบังหน้า เปลวรัดเกล้า กรรเจียกจอนมักจะทำด้วยหนังบาง ๆ หรือสังกะสี ตอกฉลุเป็นลวดลาย แล้วเย็บตรึงด้านในด้วยโครงลวดอีกที การประดับลวดลาย ช่างแต่ก่อนใช้รักผสมขี้เถ้าใบตองเผา และส่วนประกอบอื่น ๆ อีกบ้าง ถือเป็นสูตรลับในสำนักของแต่ละช่าง เรียกกันว่า “รักติลาย” รักติลายนี้ใช้กดลงไปในแม่พิมพ์หินสบู่ ซึ่งแกะเป็นแม่พิมพ์ลวดลายต่าง ๆ เรียบร้อยแล้ว เช่น ลายกระจัง ลายลูกแก้ว ลายกนก ลายก้านขด ฯลฯ

ใช้ “รักน้ำเกลี้ยง” อันเป็นรักที่ใช้สำหรับปิดทองโดยเฉพาะ ทาชั้นส่วนเหล่านี้ให้ทั่ว แล้วทิ้งไว้จนรักไม่เยิ้มหรือแห้งสนิทแล้ว จึงปิดทองคำเปลวให้ทั่วทุกซอกทุกมุม ส่วนการตั้งรัดเกล้าสำหรับหุ่นตัวนางช่างจะต่างกันคนจริง ๆ ที่มีความยาวประมาณ 10 นิ้ว เข้าเป็นแผงติดกัน นำมาติดเป็นรูปวงกลมบนศีรษะหุ่น แล้วแหวกตรงกลางหน้าผากไปรวบที่ท้ายทอยหุ่น สวมที่รัดข้อจนแน่นหนาดี จึงติดกรรเจียกจอน และตั้งรัดเกล้าเป็นอันดับสุดท้าย

เมื่อปิดทองคำเปลวเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงเขียนรายละเอียดในหน้าหุ่น ในอดีตใช้สีฝุ่น แต่ปัจจุบันใช้สีอะคริลิก เขียนรายละเอียดใบหน้าตามต้องการ ถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญ และจะต้องใช้ความประณีต และใช้จินตนาการในการถ่ายทอดอารมณ์ของตัวละครนั้น ๆ ใบหน้าหุ่นกระบอกจึงออกมาอ่อนช้อย งดงาม คล้ายมนุษย์มากที่สุด

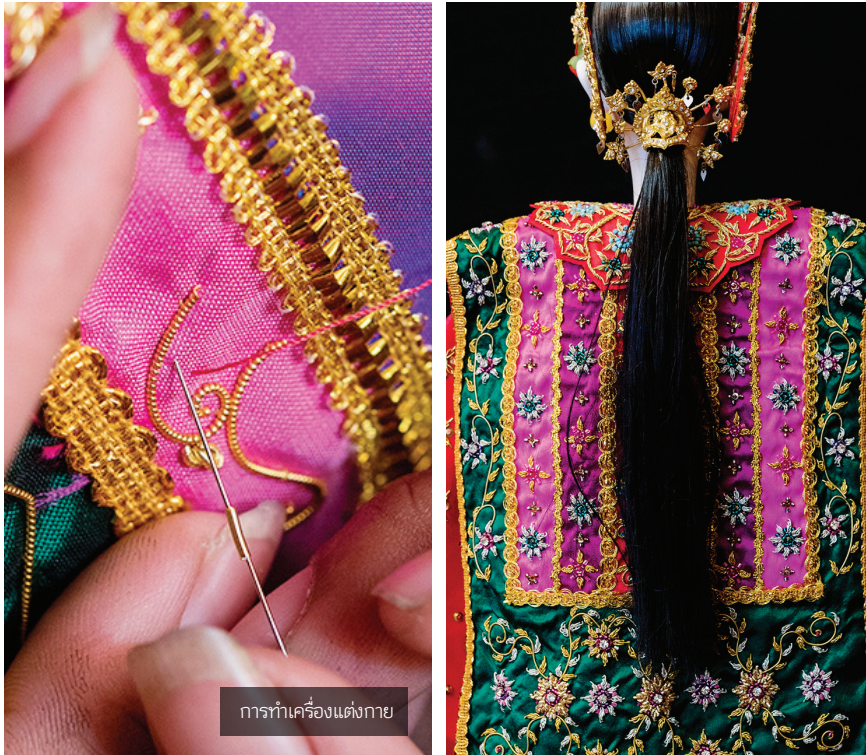
การใช้สี

การเขียนหน้า

ทำเครื่องประดับศีรษะหุ่น

การสร้างตัวหุ่นด้วยการตัดไม้ไผ่รวกเป็นแกนลำตัวสำหรับให้ผู้เซดจับถือเซด ใช้ความยาวประมาณ 1.5 ฟุตครึ่ง ถึง 2 ฟุต สวมเข้ากับลำคอหุ่นให้แน่น ส่วนมือจะแกะสลักด้วยไม้หรือใช้หนังตัดเป็นรูปนิ้วมือ โดยมือขวาของตัวละครจะเจาะรูตรงกลางไว้สำหรับเสียบอาวุธ มือซ้ายออกทำรำ มือทั้งสองข้างจะตอกติดกับตัวไม้ไผ่ขนาดเล็ก 2 อัน ขนาดความยาวของตัวไม้ไผ่เท่ากับปล้องไม้ไผ่ที่ทำเป็นลำตัวสำหรับผู้เซด

การทำเครื่องแต่งกายโดยตัดผ้าความยาวประมาณ 1.2 - 1.5 เมตร กว้าง 60 เซนติเมตร นำมาพับครึ่งเย็บเป็นถุงคลุม โดยตรงกึ่งกลางส่วนที่เป็นสันพับครึ่งจะเจาะเป็นช่องวงกลมให้มีขนาดพอเหมาะกับการสวมของหุ่นกระบอก ตรงมุมบนของผ้าทั้งสองข้างที่พับจะต้องมีช่องสำหรับสอดมือหุ่น ปักตกแต่งรายละเอียดด้วยเลื่อมขนาดเล็กเพื่อให้เกิดความประณีตมีสีแวววาวเมื่อกระทบกับแสงสว่าง ผสมกับการใช้ดินโปรงเงินหรือทองแซม

การถ่ายทอดความรู้ และการพัฒนาผลงาน

นายนิเวศ มีความต้องการเผยแพร่องค์ความรู้ในด้านนี้จึงเปิดบ้านเป็นแหล่งเรียนรู้เรื่องหุ่นกระบอก โดยใช้ชื่อว่า “บ้านตุ๊กกะตู่หุ่นกระบอก” เปิดโอกาสให้ผู้สนใจทำหุ่นกระบอกได้เข้ามาเรียนรู้ และทดลองทำ อีกทั้งนายนิเวศยังมีโอกาสเดินทางไปเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทยการเชิดหุ่นกระบอกในต่างประเทศมากกว่า 40 ประเทศ และได้จัดหาพื้นที่ให้กับลูกศิษย์ได้แสดงฝีมือการเชิดหุ่นกระบอกในโอกาสต่าง ๆ

การเชิดแสดงหุ่นกระบอกไทยในปัจจุบัน ยังคงดำเนินวิธีการเชิดแสดงเหมือนในอดีต โดยคณะหุ่นจะดำเนินการแสดงฉากเช่นเดียวกันทุกคณะ ซึ่งโดยรวมแล้ว การแสดงหุ่นกระบอกไทยยังคงยึดแบบการแสดงหุ่นตามโบราณแต่เดิมไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งยังคงใช้ดนตรีไทยเครื่องห้าในการบรรเลงเพลงประกอบการแสดง การนำเนื้อหาของวรรณคดีไทยมาเล่าเรื่อง ซึ่งยังคงใช้กาพย์ กลอนสำนวนโวหารต่าง ๆ ซึ่งอาจมีการปรับบทเจรจาบ้างในบางช่วง แต่ก็ยังคง

โครงเรื่องเดิมแทบทั้งหมด และในส่วนของ การเชิดแสดงยังคงเลียนแบบภาษาท่าทางทางด้านนาฏศิลป์เป็นหลักเช่นเดิม แต่จะแตกต่างกันในเรื่องของการสร้างตัวหุ่นกระบอกที่มีความประณีต วิจารณ์สวยงามมากขึ้นกว่าเดิม

อีกทั้งในปัจจุบันยังได้มีการพัฒนาในด้านของเทคโนโลยี โดยนำเอาเทคโนโลยีนวัตกรรมความบันเทิงที่ทันสมัยมาผสมผสานกับการแสดงหุ่นกระบอกไทยแบบดั้งเดิม อาทิ แสง เสียง จอLED โปรเจคเตอร์ กราฟิกแอนิเมชัน และลูกเล่นต่าง ๆ ด้านระบบคอมพิวเตอร์เข้ามาประยุกต์ใช้เพื่อให้ดูแล้วไม่รู้สึกลำบาก ไม่ล้าสมัย ให้การแสดงหุ่นกระบอกไทยดูสวยงามมากสมจริงมากยิ่งขึ้น แต่ยังคงความเป็นเอกลักษณ์ของไทยดั้งเดิมอยู่ สิ่งนี้คือสิ่งที่ทำให้หุ่นกระบอกของนายนิเวศยืนหยัดมาได้จนถึงทุกวันนี้

วิถีของความเป็นช่างของ
นายนิเวศนั้นคือความซื่อสัตย์ และ
การทำงานอย่างเต็มที่ โดยสร้างสรรค์
งานด้วยความประณีต วิจิตรในทุก
ขั้นตอนการทำ สิ่งสำคัญคือต้องมีใจรัก
ในงานที่ทำ และจะต้องคงคุณค่าของ
ตัวเองและคงคุณค่าของงานที่ทำเพื่อ
จะให้ผู้ที่ได้ชมงานหุ่นกระบอกของ
นายนิเวศเกิดความรู้อึ้งใจ และมึ
ความสุขไปกับหุ่นกระบอกที่นายนิเวศทำ

ปัจจุบันนายนิเวศยังคงเปิด
บ้านตุ๊กกะตุนหุ่นกระบอกเพื่อต้อนรับ
บุคคลที่มีความสนใจ อีกทั้งยังมุ่งมั่น
สานต่องานศิลปวัฒนธรรมไทย
การเชิดหุ่นกระบอกไทย โดยในปี
พ.ศ. 2560 นายนิเวศ ได้ก่อตั้งโรงละคร
หุ่นกระบอกไทยแห่งแรกของเมืองไทย
ภายใต้ชื่อ โรงละครตุ๊กกะตุนสตูดิโอ
แอนเธียเตอร์ และได้ทำการเผยแพร่การ
ประดิษฐ์และการแสดงหุ่นกระบอกไทย
ในทุก ๆ เดือน เพื่อให้หุ่นกระบอกไทย
เป็นที่รู้จักและคงอยู่คู่ประเทศไทย
ต่อไป

**“งานหุ่นกระบอกไทย หากคิดทำในเชิงธุรกิจ ถือว่าเราไม่มี
กำไร แต่สิ่งหนึ่งที่ได้มากกว่ากำไรด้านเงินทองคือ กำไรของความสุข
ที่ทำให้คนดูรู้สึกมีความสุข และมีรอยยิ้ม นั่นคือคำตอบ ที่ทำให้เป็น
แรงบันดาลใจที่จะยืนหยัดสืบสานงานการทำหุ่นกระบอกมาถึง 21 ปี
จนถึงทุกวันนี้ และ ตั้งใจว่าจะทำหุ่นกระบอกไปชั่วชีวิต”**

นิเวศ แววมณะ